

de ville kunne blive en meget stor, ja næsten uoverkommelig Byrde, hvis Misværet og onde Nartræde til, og dog have vi sagt: vi ville være med til ekstraordinært at fremme Forsvarsvæsenet, men Betingelsen derfor er fra det militære Synspunkt dette, at vi enes om en formaalstjenlig Plan, ikke en Plan, hvorefter man lægger en Centralfæstning omkring Kjøbenhavn med 9 Miles Periferi, hvortil vi hverken have Penge til Anlægget eller Mandstabs til Forsvaret, og som i selve sit Anlæg maatte snarere bliver en Trusel end et Værn for Danmarks Bestaaen og Selvbestemmelsesret, men en Plan, der stemmer med vore Hjælpekilder og vor politiske Stilling, vore Hjælpekilder, saavel hvad det Pefuniære som det Personelle angaar, og vor politiske Stilling som en betrygget Stat, der ikke efter Forholdene i Europa nogenstunde kan vente at vinde den Ret, den har tabt og skal have tilbage, eller værne om sin Bestemmelse med den fysiske Magt alene. Man sagde dernæst: men vi nødes til at sætte som Betingelse for disse ekstraordinære Foranstaltningers Gjennemførelse, at vi ere enige om, at Midlerne staffles til Veie paa en efter almindelige Forhold saa vidt muligt retfærdig Maade, og vor Betragtning var da den, at de nuværende Skatteforhold ikke ere retfærdige. Det er en gammel kjendt Tale her, som modsiges, men som dog finder Folkethingets næsten enstemmige Bifald, at en Skat paa Forbruget i og for sig ikke er retfærdig. Den kan være behagelig som en gammel Skat, Reglerne for den har man og deslige; den kan være behagelig, for saa vidt Skatteborgerne mangen Gang, naar de trykkes af pefuniære Byrder, ikke vide, at en Del af Trykket kommer navnlig fra den forholdsviis haarde Beskatning paa Forbruget, men trods disse noget betænkelige Behageligheder er den alligevel ikke en Skat, der kan prises, naar man vil erkjende, at Skatten kun i samme Grad er retfærdig, som vi formaa gennem fornuftige Regler at ramme — ikke Forbruget eller deslige, men selve Skatteevnen. Vi erkjende imidlertid i denne Betragtning, som i ethvert Forhold, som vi søge ændret her, at man altid som Konservativ i sine Fremstrid maa gaa ud fra det Bestaaende, og vi have derfor ikke sagt, om det end kan siges at være rationelt rigtigt: kast de indirekte Skatter over Bord og byg paa Skatteevnen gennem en Formue- og Indtægtsstat; men vi have sagt: der kommer 30 Millioner ind i Statskassen ved indirekte Skatter, en stor Del, den største Del gennem Tolben, gennem Forbruget og en Del af de andre paa en ikke heldigere Maade. Tag blot 10 Procent af disse og omlæg dem efter en anden Regel til en Formue- og Indtægtsstat, saaledes at de, der ved den øvrige Del ere mest bebyrdede, fritages for nogen Afgift der, og de, der ere de mest begunstigede, paa en efter deres pefuniære Forhold ikke trykkende

Ekstraktat. — Det har forbauet Flertallet at møde en saa afgjort Modstand hos navnlig den nuværende Regjering mod en saadan Skat. Den nuværende Regjering er ferlig stiftet til at gennemføre en saadan Skattereform. Den maatte kunne sige som saa: Vi ere udgaaede fra, høre til en Samfundsfreds, som denne Skat tildele eller for en ikke uvæsentlig Del vilde ramme, og denne Betragtning vilde veie meget over for Mænd i et lignende Forhold, som maatte krumpe sig ved at gaa til denne Ordning. Ministeriet har ikke villet gjøre dette; men jeg siger: Folkethinget har stillet denne Fordring ved Siden af sin Redebonhed til at gaa til ekstraordinære Foranstaltninger. Dette er udtalt, efterat Betragtningen er godkjendt af $\frac{3}{4}$ af det danske Folk, og delvis anerkjendt ogsaa udenfor dem, som Flertallet her i Salen repræsenterer, derefter anerkjendt her i Folkethinget og nu mødes den høie Regjering med Fordring paa Finantsloven til os, at vi — forsaavidt vi gaa ud fra den Betragtning, at den egentlig ikke lader Sagen falde ab en Omvei, men at det er for at gennemføre noget Ekstraordinært — skulle godkjende de samme Foranstaltninger; som vi have modsat os, da de forelaa i en særlig Lov, at vi nu skulle godkjende dem, uden samlet Plan, uagtet det er dette, vi forlange, og uagtet Midlerne skulle tages ud af den sædvanlige Skattekilde, hvad vi have negtet. Flertallet mener, at Folkethinget ikke her kan følge Ministeriet, uden at svigte det Program, hvorpaa det er valgt den 25de April, og svigte den Beslutning, som det i Kraft af dette Valg vedtog den 23de Juni d. A. Afstemningen vil vise, hvorvidt Flertallet har forstaaet Folkethinget ret i dette Forhold, om Folkethinget med Hensyn til dette Spørgsmaal, som vi kunne have samme alvorlige Betragtning af, som de, der i Specialia ikke ere enige med os, fremdeles fastholder, at vi maa se denne Sag fra dens første Færd af ledet og forberedt af en Regjering, til hvilken vi have Tillid, se denne Regjering efter en saadan Forberedelse fremlægge sin Plan og se den ledsaget af en saadan ekstraordinær Stat. Jeg nærer den Overbevisning, at en saadan Plan, passende til de da givne Forhold, vil finde venlig Imødetommen ogsaa hos dette Thing. Men den høitærede Regjering staar, som et æret Medlem fra Alsens (S. Pedersen) utvirkte sig i Dag, utvilsomt som en Hindring for at udbrette Noget paa denne Veie. Den har nu i $1\frac{1}{2}$ Aar staaet ved Roret og har ved den Maade, hvorpaa den har taget Sagen, forhindret, at denne Sag fremmes, som den først angav som sit Program. Men dette kommer der ogsaa ud deraf, naar man angiver Noget som sit Program, men dog viser at have noget Andet bagved, saa at, naar det første ikke er gaaet, træder det Andet egentlig frem. Jeg kan standse hermed; jeg antager, at Flertallets Stilling med Hensyn til Bevillingerne paa § 26, Krigs- og Marineministeriet vedkommende, dermed